

A BOSSZÚ LABIRINTUSÁBAN

Érezte, hogy egyszer megtörténik. Tudta jól. Csak azt bánta, hogy nem volt valami, amivel védekezhet. Valahányszor bement este a városba, mindig a zekéjébe dugta mindkét kezét, mert így nem érzett belülről nyomást. Egy roncs mikrobusz állt keresztbe a bázisra vezető szűk makadámúton, hátulról meg reflektorozva előhajtott egy terepjáró. Gyorsan lefékezett, nem tehetett mást, tudta, hogy ők azok, a szomszédai, ukrán testőreikkel. Kinyitotta az ajtót, kiugrott a kocsijából és futásnak eredt a Liget felé, kiutat látott a nyárfák sötét lombjai között, pedig semerre sem volt kiút. Kutyaugatást halott maga mögött, egy másodperccel később megpillantotta a feléje vágtató pitbullt, könyökkel vágott a pofája felé, megpróbálta kivédeni a támadását, de közben elcsúszott a lósóskában. Aztán hallotta az ideges léptekeket és egy pillanat múlva kegyetlen ütést érzett a tarkóján. – Ne a fejét, ne a fejét!– kúszott elő a sötétből egy hang, amit a férfi jól ismert, erre összegömbölyödött és hengergőzött ide-oda a rúgások és a botütések között, valaki cipővel arcon találta, szájából meleg vér buggyant, egyszerre semmi fájdalmat nem érzett, a földön hempergés közben meg tudott ragadni egy követ, és belevágta a legközelebbi alak képébe. Hallotta az ütés üres, tompa hangját és a visszhangzó ordítást, kaszált maga körül, míg csak össze nem rogyott az ütések alatt, és el nem vesztette az eszméletét.

Még akkor is, amikor mozdulatlanul hevert a földön, rugdosták és csépelték a husángokkal, majd a góré megszólalt: – Biztos, hogy kinyiffant, hagyjuk abba.

A zsongó tavaszi éjszakán átütött hörgő lihegésük, a sápadt hold világította meg a

mozdulatlanul fekvő roncsot a gyepen , az út menti gyér fűbe fúrta arcát.

Meg se mozdul gyerekek!– ismételte a férfihang, és kéjesen elégedett röhögésben tört ki –kiklopoltuk előírás szerint papuskáim.

A pasas fölismerte a távozó jármű prűszkölő berregését, igen az olajbázis lakói elhajtottak.

– Legyőztek – gondolta a férfi–, hamarosan fényes tűz lesznek, tüzes mag a sötétség ölében, szétrobbanok a levegőben, beleolvadok a fenyőtobozok és az akácvirágok illatába. Szeme előtt megjelent az olajbázis képe, a birkanyájak fehérsége, a hűséges kutya visszazugárzó szemei, a domb tetejéről letekintő betyársírok keresztjei –amelyek nap mint nap belegázoltak önértékelésébe ha felnézett rájuk. Ha az éjszaka csendjében átértékelt valamit , az visszaverődött lelkiismerete membránjáról.

A férfi teste a robbanásra összerándult, de nem ébredt fel ájulásából, oldalvást feküdt az árokban, arcán alvadóban volt a vér, mely az imént még a szájából szivárgott, szemöldökcsontjából, lehunytt szemhéján keresztül lassan, de folyamatosan csorgott a meleg vér. Nem tudta, hol van, nem gondolkodott rajta, ki ő, lebegett az anyagban, amely könnyebb volt a víznél és súlyosabb a levegőnél, óriási fehér oszlopokról rostos rétegek hámlottak le, szétszóródtak és új oszlopokká olvadtak össze, minden szétesőben és alakulóban volt, sehol egy teremtet lélek, mindenütt csak az élet alaktalan, fortyogó forgatagai, áradó energiafoszlányok, valamilyen ismeretlen létezés világos fénye.

Valahonnan anyja hangját hallotta, nem értette halk és gyengéd unszolását, simogató hangját, alaktalan ajkának lágy érintését, meleg és fényes leheletének szagtalan áradását.

Könnyűn és áttetszőn lebegett, az egymásba ömlő alakzatok közti rostos fehér szövet szétfoszlott és újra egy befonódott, de mindig ugyanaz maradt, mindig más és mindig ugyanaz a tudat tágulékony és megsemmisíthetetlen foltján.

A terepjáró egy sáros úton zötyögött. A megtorlók közül kettőnek zúzódások voltak az arcán, a legfiatalabbnak a kő behasította az ajkát és kiverte néhány fogát. Az ablaknak dőlve nyögött és sziszegett feldagadt szájával.

Amikor megálltak a bázis előtt, az irodában még mindig égett a lámpa, pedig már hajnal volt. Jurij karon fogta Szergejt és bementek a főnök szobájába. A köpcös, erősen őszülő hajú férfi aludt a toloszékében, öregecske titkárnője éppen megterítette az asztalt. Az asszony a láttukra elcsodálkozott:

– Mi a baj? – kérdezte.

– Nem akartuk, hogy addig legyen - mondta Szergej.

– Öltetek?– kérdezte a titkárnő

– Bennégett a kocsiban - felelte az egyik .

– Nem segítettetek neki?- kérdezte a felébredt főnök feje búbját vakarva.

– Nem – válaszolt a társa.

– Jól tettétek – mondta az öreg, így jár mindenki, aki az utunkba áll. Túl soká túrtük.

– Tudta, hogy a vám kommandó jelkövetőt szerelt az autójára. Azért hajtott a tanyánkra. Ránk akarta kenni a cigarettacsempészt.

Az erek sűrű hálójától vörös szeme körbepásztázott a helyiségen, senki sem merte megzavarni szavával az öreg pillantását. Az megvető mosolyra húzta a száját, aztán feje a vállára billent, és újra elaludt.

– Megöltétek – mondta a titkárnő. – Miért nem mondjátok meg neki, hogy megöltétek, örülne neki.

– Nem öltük meg – mondta a legidősebb, be is zárhatnak, ha megöljük, tudod jól. Maga ölte meg magát, bennégett a kocsiban és mi nem segítettünk neki, ez minden. Hisz mondtam, hogy behajtott a szekerünkbe, a farönkjeinkbe. Maga csinálta magának.

– Igen , maga csinálta magának – mondta a másik.

A nő nem hitt nekik, de nem érdekelte. Fő, hogy most már a fiatal szomszéd is halott volt, és hogy egy darabig most békesség lesz.

– Ida, fektesd le Darabos bácsit,- mondta a lányának-, majd én adok nekik vacsorát.

A lány kioldotta a tolószék fékjét, és kitolta a férfit konyhából. Az horkolt, és olyan hangokat hallatott, mint a rozsdás fűrés, amikor, mikor lötyögve és csikorogva siklik a nedves fán. Ida gyűlölte az olajbárót, rettegett tőle és csodálta. Noha már öt éve a tolószékhez volt láncolva, a bázison és az erdőben semmi sem történhetett nélküle. Ismert minden egyes fát, minden talpalatnyi földet, minden egyes jószágot. Tőle tanulta meg az illegális vegyészkedés csínját-bínját. Egyszer dotált fűtőolajból szudán vöröfestékekkel varázsolt gázolajat, másszor metil-tercil-butil-éter adalékanyag keverésével 92-es oktánszámú benzint tudott kutyulni.

–Nem tudom, mikor szabadulhatok tőle–, mondta halkan magában a lány, és a szomszédra gondolt. Gyűlölte ő is, mint az egész bázis személyzete, de másképpen. Azóta, hogy négy éve befejezte a középiskolát, a bázison dolgozott, és csak egy-egy ukrán testőrrel mehetett el vásárolni is.

Új arcokat elsősorban a televízióból ismert, a tetőn műholdas antennájuk volt, nagy fehér

tányér, és szombatonként késő éjszakáig nézetette a műsorokat angol nyelven, amiből szinte semmit sem értett.

Az új halottat, akiről az anyja sokat beszélt, ismerte a lány, gyakran figyelte. A férfi birtoka alacsonyabban feküdt az olajbázis déli részénél, és bár a vízesésnél volt egy fenyőerdő, ami élesen elválasztotta egymástól a két birtokot, a lepusztult régi laktanya ablakából a lány úgy vehette szemügyre a szomszéd területét, akár a tulajdon tenyerét. Jól ismerte a férfi arcát, bár sohasem látta egészen közeliről. Emlékezett rá, hogy az olajat szivattyúzó sokszor figyelték a régi őrtoronyból távcsővön át, és néha tréfából légpuskával a feje fölé lőttek, vagy a házának a bádogtetejébe. De maga a lány is felmászott időnként titokban a bázis hátsó őrtornyába és ő is távcsővel figyelte a férfit. Szébb volt a termete, mint a főnök fogdmegjeinek, és szinte mindig simára volt borotválva, és amikor kantáros kordbársony nadrágot viselt meg tengerész inget, akkor szigorú arcával és erős fogaival a fogpasztareklámos fickóra emlékeztette a televízióból, és néha könnyű csiklandozás surrant át a lány testén, s megállt a hasa alatti puha, meleg sűrűségben.

Nem tudta, szabad-e azt tennie, amit csinál, azután gyakorta undorodott magától, gyűlölte azt a férfit ott a határ túloldalán, gyűlölte, mivel gyűlölnie kellett, mindenki gyűlölte a bázison, aki pedig néha úgy érezte, ha a férfit látja, kigyullad a hasa alatt a meleg sűrűség, és nem tudott, ennek nem akart ellenállni. Néha a varrást és a kötést vitte föl a szivattyúterem mögötti toronyba, és aztán nézegetett le, a szomszéd felé, figyelte, hogyan dolgozik a mezőn, hogyan eteti a jószágot és hajít véres húsdarabokat vad kutyáinak. Látta azt is, hogy agyagból formál valamit és kemencébe teszi. Ezt a lány nevetségesnek találta, náluk soha senki nem művelt hasonlót. Különleges olykor ember alakú csuprokat formált.

– Szép – gondolta gyakran-, igazán nevetséges, mit művel ez az ember. Néha valamelyik testőr a bázison észrevette, hogy a szomszéd elfelejtette a ház mögé dugni a száradó szobrokat, és szétlőtte azokat.

A lány lefektette a főnököt, betakarta a kövér, öreg testet, és kisurrant a házból.

*

A leterített férfi nedves csiklandozást érzett az arcán, kinyitotta a szemét, és sajgó, dagadt szemhéján keresztül bernáthegyijét pillantotta meg, amint az arcát nyalogatja. Sütött a reggeli nap, a föld elmosódó szürkés hullámokban gőzölgött. Nehezen fordította el a fejét, körülnézett, nem tudott visszaemlékezni, mi történt, aztán rádöbbsent. – A bázis emberei – nyögött fel. Egész testében érezte a fájdalmat, megmozdította a karját, sűrű, bolyhos szövetet simított, végignézett magán. Valaki az éjjel betakarta egy pokróccal, nem gondolkozott rajta, ki lehetett- senkit sem ismert, aki ilyesmit tett volna érte. A kutya nyakát átkarolva felült, bordáiba égő fájdalom nyilallott, felköhögött és alvadt vért köpött.

Az úton megpillantotta a fém- és gumimaradványokat. – Semmi sem maradt volna belőlem – motyogta maga elé-, talán csak néhány fog a sóder között, egy gomb a lósóskában, az út mellett. – Csupa fájdalom volt a teste, de felállt, felvett a fűből egy görbe botot és elsántikált az úton, a botjára támaszkodva megpróbálta magasra emelni a lábát, de nem sikerült, elvesztette az egyensúlyát, átbukott a rönkökön, és a vállát alaposan beütötte.

Elterült és a fényes égre meredt; ismerte a gyöngeségnek ezt a pillanatát, egyszer a hegyekben egy síversenyen elsodorta a lavina és betemette, és bár gondolatban már belenyugodott, néhány perc múlva olyan hatalmas élnivágyás ébredt benne, aminek nem tudott ellenállni, szinte akarata ellenére kiásta magát a pocsolyából, és fájós lábbal levonszolta magát a völgybe.

Szemébe tűzött a nap, egy idő múlva talpát nekifeszítette az egyik nyárfának, hasra fordult, áthengeredett az út túloldalára, és összeszedte magát. – Még nincs vége – motyogta -, még nincs vége – ismételte, és alig állt a lábán, de elvonszolta magát pár száz méternyire lévő házáig.

Napközben összeszedte magát annyira, hogy megfigyelje és felírja bázisra érkezett tartálykocsik rendszámait, hiszen várták a jelentését a központban. A levegőben valami feszült várakozás volt, mint vihar előtt, a madarak alacsonyan repültek és a malacok gyakran visongtak az ólban. A férfi tudta, hogy őt is figyelik.

Eljött az éjszaka és a megbízásának eleget téve átvágta a kerítést, és elkúszott a bázisig. Átmászott a védőárkon, és elbújt a tisztás oldalában. A szomszédoknál sötét volt, s ő majd egy órán keresztül feszülten meredt a mozdulatlan éjszakába. Már vissza akart menni, amikor észrevette, hogy valaki ereszkedik lefelé odaát a beérkezett vasúti tartálykocsik árnyékában. Elrejtőzött, figyelte a titkárnő lányának puha lépteit. Az ő kerítéséhez tartott, a kutyák ugatni kezdtek, a lány átdobta a dróton a zsákot, és sarkon fordult. A férfi leeresztette a vadászpuskáját, és útját állta. A lány megijedt, próbált szaladni, de a férfi elkapta a karját. A lány nem kiáltott de megpróbált kiszabadulni a szorításból. A férfi nem eresztette, másik karjával átölelte a derekát, a lány ellenállt, torkon ragadta a férfit, és a földre buktak. A férfi fájdalmat érzett a bordái között, hemperegtek a puha avaron, a lány telt és lágy teste erős volt, alig lehetett vele bírni; tenyerével a földhöz tapasztotta a lány kezét, sajtó mellkasával a földhöz szögezte a testét, lábával satuba szorította a lábát. A lány sebesen lihegett, és tekintetét mélyen, mozdulatlanul a férfira szögezte, nedves ajka csillogott a holdfényben, puha keble ellágyította legyőzőjét. A lány vadul és megadóan hörgött, lehunyta a szemét, hátravetette a fejét, és kidugta a nyelve hegyét. A férfi szája lassan közelített hozzá és ajkával megérintette a lány nyelvét. Halk csókokkal járta be a lány arcát, a lány puha volt és odaadó, meleg testét átengedte a férfinak, gyűlölte és szerette a férfit maga fölött, nem akart neki ellenállni, rövid, elfojtott kiáltásokkal törte meg a csendet, mikor a férfi vetkőztetni kezdte. A kutyák a kerítésnél vadul ugatták közelharcukat, hörgésüket, a férfi és a lány bőrét kiverte a veríték a halvány holdfényben.

A félelmetes tavaszi éjszakában először egy lövés dörrent, aztán ropogni kezdett mindenfelől. A bokrok hirtelen vadul megremegetek, a levegőt megtöltötte a sűrűn kavargó levelek susogása, a

földből oszladozó állatok és penészes gyökerek szaga csapott fel, a csillagok hatalmas, szétfosló, sárga szőnyegként terültek el. A férfi csúszott lefelé a fehér fény árkában, mely magába szippantotta a testet. Érezte, milyen erősen öleli a lány, látta ajkán a mosolyt, a levegőben remegőn meggendült az élet vékony húrja, amikor mindketten mozdulatlaná dermedtek a vértócsában.

R. KOVÁCS LÁSZLÓ